

slag om Nedsættelse af Skiftegebyr, hvilket man dog vil mærke vækker en Del Anstød paa visse Steder, vil jeg fremsætte det Ønske, at den ærede Minister vil sætte sig i Spidsen for saavidt muligt at faae de Embedsmænd, der endnu ere lønede ved Sportler, reducerede til et meget lille Antal; jeg antager, at mange af dem, der ere lønede paa denne Maade, med Fornøielse vilse gaa over til at faae fast Gage. Saalænge det ikke naas, er der meget lidt Udsigt til, at vi kunne faae den værste Skat, vi have, nemlig Skiftegebyrerne, afstøffet eller nedsat, jeg havde nær sagt til et antændigt Beløb. (Justitsministeren: Det beror paa Rigsdagen!) Ja, det beror paa Rigsdagen, men det beror ogsaa for en stor Del paa, hvor stærkt Regjeringen holder paa, at dens Embedsmænd ere berettigede til at gjøre Modstand imod Nedsættelse af ethvertformhelt Gebyr, der kommer ind under deres Omraade. — Det lille Forslag under Nr. 24 anser jeg for det vigtigste Forslag, der foreligger, og det vigtigste Punkt i hele Loven. Den ærede Minister var ikke glad ved det, men sagde, at han kunde gaa ind derpaa, medens han dog gjerne vilde have lidt Likvidation derved, at andre Endringsforslag bleve fratagne af Udvalgets Flertal. Jeg maa sige, at jeg ikke ret forstaar den ærede Ministers Engstelse i saa Henseende; thi som Forholdet nu er, har man Exempler paa, at Dokumenter, der paa ingen Maade ere forsynede med Notarii Underskrift, og som paa ingen Maade behøve at være thinglæste, kunne være Grundlaget for Forretninger, der kunne være ligesaa ubehagelige som den Forretning, hvorom her er Tale, nemlig en Forretning, hvorved man faar sin Eiendom fulgt meget hurtig. Efter en Leiekontrakt, som hverken behøver at være underfæstet af Notarius publicus eller at være thinglæst, kan en Leier f. Ex. meget godt faae Cieren fjernet af Leiligheden eller Cieren kan faae Leieren kastet ud af den; der er altsaa af den Grund ingen Fare ved at vedtage Endringsforslaget. Sovedgrunden for mig og vistnok for hele Udvalget til at lægge megen Vægt paa Forslaget er Hensynet til Omkostningerne. De Dokumenter, som Lovforslaget gjør det til en ubetinget Pligt at faae underfæstet af Notarius publicus, kunne iforveien være dyre nok paa Grund af Stempel, Thinglæsningsgebyr og det velsignede Gebyr for at have Lov til at give Mænd Ret til at tage høie Renter ud af Ens Lomme, men skal man nu oven i Kjøbet betale Notarius publicus et Par Rigsdaler, vil § 13 ikke faae synderlig Anvendelse i det praktiske Liv. Naar derimod Forslaget under Nr. 24 af Udvalget bliver vedtaget, er jeg overbevist om, at hveranden Obligation i det daglige Liv vil blive udfærdiget paa den deri nævnte Maade.

J. Madsen: Den høitærede Minister har i sit Forsvar for Nr. 10 a fundet en praktisk

Støtte hos det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen), men det forekommer mig, at de Motiver, der ere anførte for at holde paa Nr. 10 a ikke ere fuldstændig overensstemmende med det Princip, jeg vil kalde billigt imod den fattige Del af Befolkningen. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds mente rigtignok, at man, ved at holde paa Nr. 10 a vilde bewirke, at fattige Folk undløde at kjøbe paa Auktioner, og hvis det kunde have denne Virkning, kunde det vistnok være til Gavn, da ogsaa jeg har den Overbevisning, at de fattige Folk mange Gange ere tilbøjelige til at kjøbe mere, end de strengt taget have Brug for, men jeg betvivler meget, at man ved at vedtage Udpantningstvung for disse Auktionsfordringer væmmer fattige Folk af med at kjøbe paa Auktioner. Det gaar mange Gange temmelig lystigt til, naar en Auktion først kommer i Gang; den ene byder den anden over, og der kommer en Rappesstrid tilstede, hvorved der mangen Gang bydes en betydelig Betaling for en Ting, som i Grunden Intet er værd. Derfor synes jeg dog, at man, naar man vil gavne den Fattige, som kjøber ved Auktionen, skal give ham Leilighed til som sædvanlig at have den længere Udsættelse, der kan tilveiebringes ved, at der først søges Forlig. Overfor den høitærede Minister holder jeg mig netop til, at det for dem, der ville betale, men ikke kunne, ofte bliver muligt at betale, naar de kunne faae Udsættelse, og denne Udsættelse faae de netop derved, at Sagen først behandles for Forligskommissionen. Jeg kan godt være enig med den høitærede Minister i, at Mange ikke ville indgaa noget Forlig af Frygt for, at de ikke kunne betale til den bestemte Tid; men deri er heller ingen Ulykke, thi naar de have Frist med Betalingen, indtil Forligsprøve er foregaaet, vinde de som sagt Tid; og derved vinde de mange Gange ogsaa Evne til at kunne betale. Den høitærede Minister sagde rigtignok, at der ogsaa gives Mange, som af Chikane undlade at betale, men for dem kan det dog ikke gjælde, at man skal virke her til, at Sagen bliver billigere. Jeg skal slet ikke lægge nogen Hindring i Veien for, at de, der undlade at betale af Chikane, komme til at betale de store Procesomkostninger, som ere en Følge af, at der skal gjøres Udlæg hos dem, og det Samme vil jeg sige om Forslaget angaaende Bøderne for Joderværterne; dersom der iblandt dem er Mand, som ikke ville betale, saa lad dem have de Beskaffinger, der foraarjages ved, at de blive tvungne dertil ved Dom. Vi vide jo imidlertid, at Mønstringskommissionen og Overmønstringskommissionen have den afgjørende Beslutning, at deres Dom er inappellabel, og derfor gives der, naar Udpantningstvung bliver sat ved Siden af, ikke de Bedkommende den Leilighed, som jeg forrige Gang, jeg havde Ordet, udviklede, hvorved en enkelt Mand er bleven sat i Stand til at undgaa at betale en Bøde. — Der er af flere ærede Talere